

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ-ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΛΕΪ

Παραμονή Χριστουγέννων. Σκυμμένος πάνω άπ' τ'ο γραφείο του, ό Έμπενέζερ Σκροϋτζ δούλευε άσταμάτητα. Τό δωμάτιο ήταν μάλλον κρύο, γιατί τὰ λιγοστά κάρβουνα στη σόμπα δέν ζέσταιναν άρκετά.

Όχι δεν έλειπαν τού Σκροϋτζ τὰ χρήματα για ν' αγοράσει περισσότερα κάρβουνα. Άλλά ό Έμπενέζερ Σκροϋτζ ήταν ένας φοβερός τσιγκούνης! Στο διπλανό δωμάτιο, χωρίς θερμάστρα, έργαζόταν ό Μπόμπ Κράτσιτ, ό κλητήρας του, που έτρεμε όλόκληρος από τήν παγωνιά. Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε κι ένας χαμογελαστός άντρας μπήκε στο γραφείο.

«Θεΐε, Καλά Χριστούγεννα!».

«Κακά, ψυχρά κι ανάποδα...» γκρίνιαξε ο Σκροϋτζ.

«Θεΐε μου, μη μουτρώνεις. Ἦρθα νὰ σε καλέσω γιὰ τὸ μεσημέρι», εἶπε ὁ Φρέντ, ὁ ἀνιψιὸς του.

Ἀλλὰ ὁ Σκροϋτζ ἀρνήθηκε τὴν πρόσκληση. Ποτέ του δὲν γιόρταζε τὰ Χριστούγεννα. Τὰ θεωροῦσε χάσιμο χρόνου. Ὅμως ἡ ἀπάντηση τοῦ Σκροϋτζ δὲ χάλασε τὸ κέφι τοῦ Φρέντ. Ἐφυγε χαμογελαστός, ἀφοῦ προηγουμένως ἀντάλλαξε εὐχές μὲ τὸν Μπόμπ Κράτσιτ.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ ὑπάλληλος ἔτρεξε ν' ἀνοίξει. Παρουσιάστηκαν δυὸ κύριοι.

«Ἐδῶ εἶναι ἡ ἐταιρεία Σκροϋτζ καὶ Μάρλεϊ;» ρώτησε ὁ πρῶτος.

«Ὁ συνένταιρός μου, ὁ Μάρλεϊ, πέθανε σὰν ἀπόψε πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια», τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Σκροϋτζ.

«Τὰ συλλυπητήρια μου», εἶπε ὁ δεῦτερος.

«Ἐμεῖς κάνουμε ἔρανο γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Αὔριο, πού ξημερώνει μέρα χαρᾶς, ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἄνθρωποι πού ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα. Μποροῦμε νὰ ἔχουμε τὴ συνδρομὴ σας;».

Ὁ γέρο-σπαγκοραμμένος δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ξοδέψει οὔτε μία πένα γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἀπάντησε ἀρνητικὰ στοὺς δυὸ ἐπισκέπτες.

Έκείνοι έφυγαν άπογοητευμένοι, χωρίς να τον πιέσουν περισσότερο.

Νύχτωσε. Ήρθε ή ώρα να κλείσει τὸ γραφεῖο. Ὁ Σκροϋτζ φόρεσε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλο του καὶ πήρε στὸ χέρι τὸ μπαστούνι του. Μὲ τὴ σειρά του, ὁ Μπόμπι Κράτσιτ έτοιμάστηκε κι αὐτὸς νὰ φύγει.

«Υποθέτω ὅτι δὲν θέλεις νὰ δουλέψεις αὔριο», τοῦ εἶπε ὁ Σκροϋτζ μὲ δυσφορία. Ὁ Μπόμπι κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

«Ἄ-ἄ-ἄν δε σᾶς πειράζει, κύ-κύ-κύριε Σκροϋτζ», τραύλιζε ὁ καημένος ὁ Μπόμπι.

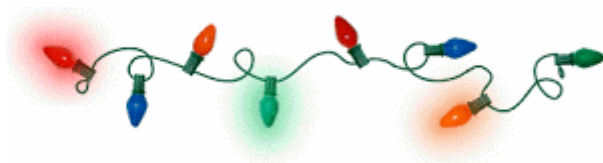
«Δὲ μοῦ ἀρέσει νὰ σὲ πληρώνω ὅταν δὲν ἐργάζεσαι», τὸν διέκοψε ὁ Σκροϋτζ. **«Πάντως, μεθαύριο θὰ πιάσεις ἀπὸ νωρὶς δουλειά!».**

Ὁ Μπόμπι τὸν εὐχαρίστησε κι ἔτρεξε ἔξω νὰ βρεῖ κάτι παιδάκια ποὺ διασκεδάζαν κάνοντας τσουλήθρα στὸν παγωμένο δρόμο.

Αδιαφορώντας για τη γιορταστική ατμόσφαιρα, ο Σκροϋτζ έφαγε, όπως συνήθως, μόνος του σε μια γειτονική ταβέρνα.

Έπειτα, τράβηξε για το σπίτι του. Το κτίριο όπου έμενε βρισκόταν στην άκρη ενός στενού και σκοτεινού δρόμου. Το παλιό και φθαρμένο διαμέρισμα ανήκε κάποτε στο συνεταιρό του, τον Τζακ Μάρλεϊ.

Ο Σκροϋτζ έβγαλε το κλειδί για να ξεκλειδώσει την έξωπορτα. Το ρόπτρο, αν και μεγάλο, δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερα όμορφο πάνω του. Κι όμως, εκείνη τη βραδιά έμοιαζε λουσμένο σ' ένα απόκοσμο φως. Ο Σκροϋτζ, πραξενεμένος, έσκυψε να εξετάσει καλύτερα... και τότε αντίκρισε το πρόσωπο του Μάρλεϊ να τον κοιτάζει!.. Την επόμενη στιγμή όμως ξανάγινε ένα κοινότατο ρόπτρο. Ταραγμένος ο Σκροϋτζ μπήκε στο διαμέρισμα, μαντάλωσε την πόρτα πίσω του και προχώρησε στη σάλα.

Στη συνέχεια, έβγαλε το παλτό του, φόρεσε τις παντόφλες του και κάθησε μπροστά στο τζάκι. Πάνω στη σχάρα τρεμόσβηναν λίγες αδύναμες φλόγες. Ξαφνικά, απ' τη μεριά της αποθήκης άκουσε να σέρνονται βαριές αλυσίδες. Μέσα από την κλειστή πόρτα γλίστρησε μία παράξενη σκιά και, αιώρούμενη, ήρθε και στάθηκε στη μέση του δωματίου. Τούτη τη φορά δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ήταν το φάντασμα του παλιού συνεταιίρου του Σκροϋτζ, που είχε πεθάνει ακριβώς πριν έφτα χρόνια. Ο γέρος δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.

«Ποιός είσαι;» ψιθύρισε.

«Ποιός ήμουν!» τόν διόρθωσε τὸ φάντασμα. «**Ἦμουν ὁ Τζάκ Μάρλεϊ, ὁ συνέταιρός σου. Δὲ μὲ θυμάσαι;**».

Τὸ φάντασμα τοῦ Μάρλεϊ κάθησε στὴν ἀγαπημένη του πολυθρόνα. Ὁ Σκροῦτζ, ποὺ κόντευε νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ φόβο του, τὸν ρώτησε ἱκετευτικά: **«Τζάκ, πές μου, τί θέλεις;»**.

«**Βλέπεις αὐτὲς τὶς ἀλυσίδες;**» τὸν ρώτησε τὸ φάντασμα. **«Κάθε κρῖκος τους ἀντιπροσωπεύει καὶ μὴ ἀσχημὴ κουβέντα τῆς ζωῆς μου. Ὅσο γιὰ τὰ βαριὰ χρηματοκιβώτια ποὺ σέρνω; Εἶναι τὰ πλούτη ποὺ συγκέντρωσα καὶ δὲν τὰ χρησιμοποίησα σωστά. Ὅλα αὐτὰ θέλω νὰ τὰ σκεφτεῖς σοβαρὰ καὶ νὰ δεῖς καὶ τὴ δική σου ζωὴ ἀλλιῶς, Σκροῦτζ!»**. Τὸ φάντασμα σῶπασε γιὰ λίγο κι ὕστερα συνέχισε:

«**Ἦρθα νὰ σὲ προειδοποιήσω. Ἔχεις ἀκόμη μὴ εὐκαιρία νὰ γλιτώσεις ἀπὸ τὴ δική μου μοίρα, θὰ ἔρθουν τρία πνεύματα. Τὸ πρῶτο θὰ σὲ ἐπισκεφθεῖ ἀπόψε, στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ δεῦτερο αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα. Καὶ τὸ τρίτο μεθαῦριο, μόλις χτυπήσει τὸ ρολοὶ δώδεκα. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου ἐλπίδα!...**».

Και με τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μάρλεϊ ξαναέφυγε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὰ ἄλλα φαντάσματα ποὺ περιπλανιοῦνται ἀσταμάτητα στὶς ὁμίχλες τῆς αἰωνιότητος. Ἐξαντλημένος ὁ Σκροῦτζ, ἔπεσε χωρὶς νὰ γδυθεῖ στὸ κρεβάτι του κι ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ἦταν ἀκόμη σκοτάδι ὅταν ξύπνησε ὁ Σκροῦτζ. Νόμισε πῶς τὸ ρολοὶ εἶχε σταματήσει, θυμόταν ὅτι ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ μετὰ τὶς δυό. Τὸ ρολοὶ χτύπησε μία ἀκριβῶς.

Ἀμέσως, μιὰ λάμψη δυνατὴ πλημμύρισε τὴν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Σκροῦτζ ἀνασηκώθηκε καὶ τότε εἶδε ἐμπρὸς του μιὰ περίεργη ὄπτασία. Εἶχε τὸ ἀνάστημα, τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ τὰ μαλλιά της ἦταν ὀλόλευκα ὅπως ἑνὸς γέρου. Ἀπὸ τὸν ὦμο, πάνω ἀπὸ τὸ λευκὸ, κοντὸ χιτῶνιό της, κρεμόταν μιὰ γιρλάντα λιόπρινο, σύμβολο τοῦ χειμῶνα.

«Μὴ φοβᾶσαι», τοῦ εἶπε ἡ ὄπτασία. «Εἶμαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Παρελθόντος κι ἦρθα νὰ σε βοηθήσω».

Πήρε τὸν Σκροϋτζ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὁδήγησε στὸ παράθυρο.

Ὁ Σκροϋτζ φοβήθηκε μήπως πέσει, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸν ἐνθάρρυνε νὰ πετάξει μαζί του πάνω ἀπὸ στέγες καὶ ἀγρούς. Κι ἦταν πρωὶ ὅταν ἔφτασαν σὲ μία μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη.

«Μά, ἐδῶ πέρασα τὰ παιδικὰ μου χρόνια», μουρμούρισε κατάπληκτος ὁ Σκροϋτζ.

«Ἐ, τότε, θὰ ξέρεις τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἔρθεις ἐδῶ», τὸν ρώτησε τὸ Πνεῦμα.

«θὰ μπορούσα νὰ τὸν βρῶ μὲ κλειστὰ μάτια», ἀπάντησε ἐκεῖνος.

«Κι ὅμως, δείχνεις σὰν νὰ ἔχεις ξεχάσει ἀκόμη καὶ τὴν ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ τόπου», παρατήρησε αὐστηρὰ τὸ Πνεῦμα.

Ἦστερα βάδισαν πάνω στὸ χιονισμένο δρόμο συναντώντας φυσιογνωμίες γνωστές. Ἀγρότες μὲ τὶς ἄμαξες, παιδιά μὲ τ' ἀλογάκια τους. Ὁ Σκροϋτζ τοὺς θυμόταν ὅλους. Τοὺς φώναξε μάλιστα μὲ τὰ ὀνόματά τους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε!

«Εἶναι μόνο σκιές», τοῦ ἐξήγησε τὸ Πνεῦμα, **«δὲν μᾶς βλέπουν».**

Ὁ Σκροϋτζ χάρηκε πολὺ ποὺ ξαναεῖδε φίλους καὶ γνωστούς ἀπὸ τὰ νιῶτα του. Καὶ τούτη ἡ χαρὰ ἦταν πρωτόγνωρη γι' αὐτόν. Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ταξιδιώτες ἔφτασαν σ' ἓνα χωριουδάκι. Μπήκαν σ' ἓνα μεγάλο κτίριο χτισμένο ἀπὸ τοῦβλα. Στὸ ἐσωτερικὸ ἀντίκρισαν σειρὲς θρανία. Ἦταν σχολεῖο μὲ οἰκότροφους μαθητές, ποὺ σπουδάζαν μακριὰ ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους.

Σε κάποιο θρανίο, ένα μοναχικό αγόρι, καθόταν και διάβαζε. Κατά τρόπο μαγικό, οί ήρωες του βιβλίου πρόβαλαν έμπρός στο παιδί - ό Άλη Μπαμπά με την άνατολίτικη φορεσιά του, ό Ροβινσών Κροϋσος με τον παπαγάλο του στον ώμο, κι άλλοι πολλοί. Στην άρχή ό Σκροϋτζ ένθουσιάστηκε βλέποντας τους ήρωες των σχολικών του χρόνων. Έπειτα, όμως, κατάλαβε. Το μοναχικό αγόρι, με μοναδική παρέα τα βιβλία, ήταν ό έαυτός του. Κάθησε, τότε, σ' ένα θρανίο και έκλαψε πικρά.

«Πάμε τώρα νά έπισκεφτούμε κάποια άλλα Χριστούγεννα», του πρότεινε τó Πνεύμα.

Καθώς μιλούσε, παρατήρησε ότι τó παιδί μεγάλωσε κι έγινε έφηβος. Ό Σκροϋτζ ήξερε πολύ καλά ότι ό νεαρός ήταν πάλι μόνος. Οί άλλοι μαθητές θα επέστρεφαν στα σπίτια τους για τις διακοπές.

Ξαφνικά, ή πόρτα άνοιξε. Μιά νέα και όμορφη κοπέλα μπήκε τρέχοντας στην αίθουσα. Έηρθε και τον άγκάλιασε.

«Άδελφούλη μου», του φώναξε. **«Έηρθα νά σε πάρω. Θα πάμε στο σπίτι νά γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα!».**

«**Στὸ σπίτι, Φάντ;**» ρώτησε ὁ νεαρὸς Σκροῦτζ.

«**Ναί, ζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα νὰ σ' ἀφήσει νὰ ξαναγυρίσεις γιὰ πάντα στὸ σπίτι. Συμφώνησε. Δὲ θὰ ξαναπᾶς ἐσωτερικὸς στὸ σχολεῖο!**», τοῦ ξαναφώνηξε χαρούμενη.

«**Εἶναι πολὺ γλυκιὰ μὲ χρυσή, μὲ χρυσή καρδιά**», σχολίασε τὸ Πνεῦμα. «**Νομίζω ὅτι πέθανε νέα, πάνω στὴ γέννα!**».

«**Ναί...**» ἀπάντησε σκεπτικὸς ὁ Σκροῦτζ.

Βγήκαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ περιπλανήθηκαν στοὺς δρόμους. Οἱ βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἦταν στολισμένες γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Τὸ Πνεῦμα στάθηκε ἔμπρὸς σ' ἓνα κατὰστημα καὶ ρώτησε τὸν Σκροῦτζ ἂν τὸ ἀναγνωρίζει. Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε: «**Εδῶ πρωτοεργάστηκα σὰν μαθητευόμενος!**».

Μπήκαν μέσα. Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος καθόταν στὸ γραφεῖο.

«**Αὐτὸς εἶναι ὁ γερό-Φέζιβικ!.. Ὁ γερό-Φέζιβικ ἀναστημένος!..**» φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Σκροῦτζ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ νεαρὸς Σκροῦτζ κι ἓνας ἄλλος μαθητευόμενος μπήκαν στὴν αἴθουσα.

«**Μαζέψτε τα ὄλα**», τοὺς εἶπε ὁ Φέζιβικ, «**νὰ ἐτοιμάσουμε τὴ γιορτή!**».

Οί μαθητευόμενοι δέν περίμεναν νά τò ἀκούσουν δεύτερη φορά. Πρὶν προλάβει ὁ γέρο-Σκροῦτζ ν' ἀνοιγοκλείσει τὰ μάτια, ὅλα ἦταν καθαρὰ καὶ τακτοποιημένα. Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν οἱ καλεσμένοι. Ἡ γιορτὴ εἶχε ὀργανωθεῖ γιὰ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Φέζιβικ.

Σύντομα ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς ἀναψαν τὸ κέφι γιὰ τὰ καλὰ. Προσφέρθηκαν γλυκίσματα καὶ ποτὰ. Ἦταν πιά ἀργὰ ὅταν ξεκίνησαν νὰ φύγουν οἱ καλεσμένοι. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φέζιβικ ἔσφιξαν τὰ χέρια ὄλων καὶ τοὺς εὐχήθηκαν **«Καλὰ Χριστούγεννα!»**. Ἔσφιξαν τὰ χέρια ἀκόμη καὶ τῶν νεαρῶν μαθητευομένων πρὶν πάνε στὰ κρεβάτια τοὺς στὸ πίσω μέρος τοῦ καταστήματος. Ὁ γέρο-Σκροῦτζ ἔδειχνε ξετρελαμένος καθὼς παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἔνωθε τόση χαρὰ, λὲς καὶ συμμετεῖχε πραγματικὰ στὴ γιορτὴ. Ἀργὰ τὴ νύχτα τὸ Πνεῦμα καὶ ὁ Σκροῦτζ ἄκουσαν τοὺς μαθητευομένους νὰ κουβεντιάζουν ξαπλωμένοι στὰ κρεβάτια τους. Παίνευαν τὸ γέρο-Φέζιβικ καὶ τὸν εὐγνωμονοῦσαν γιὰ τὴν ὡραία γιορτὴ ποὺ τοὺς ἐτοίμασε.

«Καὶ τοῦ κόστισε μόνο τρεῖς ἢ τέσσερις λίρες», σχολίασε κάπως εἰρωνικά τὸ Πνεῦμα. «Ἔξοδο πού ἄξιζε τὸν κόπο!». «Τὸ κόστος δὲν ἦταν ὑλικό», διαμαρτυρήθηκε ὁ Σκροῦτζ. «Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ χρήματα, ἡ γιορτὴ θὰ εἶχε ἐπιτυχία γιατί ὁ Φέζιβικ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ πάντοτε ἀκτινοβολοῦσε χαρὰ κι εὐτυχία!».

Ξαφνικά ὁ Σκροῦτζ ἔκοψε τὴν κουβέντα τοῦ ἀπότομα.

«Τί σοῦ συμβαίνει;» τὸν ρώτησε τὸ Πνεῦμα. **«Μήπως ἐγίνε κάτι πού σὲ τάραξε;».**

«Ὅχι, τίποτα... Νά, θὰ ἤθελα μόνο νὰ ἔχω πεῖ κάτι στὸν κλητῆρα μου».

Ἡ σκηνὴ ἄλλαξε. Τώρα ὁ Σκροῦτζ ἦταν πλέον ὠριμος ἄντρας. Καὶ μία νέα γυναίκα ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι. Ἐκλαιγε ἢ καμμένη, βουβά. Γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

«Κάποτε ἤμασταν φτωχοὶ ἀλλὰ εὐτυχισμένοι. Τώρα σὲ κυβερνᾷ τὸ πάθος σου γιὰ τὸ χρῆμα!».

«Μά, μεταξύ μας, τίποτα δὲν ἄλλαξε», διαμαρτυρήθηκε ὁ Σκροῦτζ.

«Ἐγὼ ἔμεινα ἡ ἴδια. Ἐσὺ ὅμως ἄλλαξες. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευτῶ. Σοῦ εὐχόμαι κάθε εὐτυχία στὴ σταδιοδρομία πού διάλεξες».

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ γυναίκα βγήκε στὸ δρόμο, ἐνῶ ὁ ἄντρας δὲ δοκίμασε νὰ τὴ σταματήσει.

«Πνεῦμα», φώναξε ὁ γέρο-Σκροῦτζ, **«σταμάτα νὰ μὲ βασανίζεις, θέλω νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Δὲν ἀντέχω τίς δυσάρεστες ἀναμνήσεις».**

Μέσα σε μία στιγμή πέρασαν χρόνια. Καί ξαναείδαν τη νέα γυναίκα. Τώρα γελοῦσε τρισευτυχισμένη με τὴν κόρη της. Σὲ διαφορετικὲς περιστάσεις θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ παιδί τοῦ Σκροῦτζ. Ὁ πατέρας μπήκε στὸ δωμάτιο. Ἡ μικρὴ ἔτρεξε καὶ τὸν φίλησε. Ἀγκαλιάστηκαν καὶ οἱ τρεῖς ἔμπρὸς στὸ ἀναμμένο τζάκι.

«Δὲν τὸ ἀντέχω», μούγκρισε ὁ γερο-Σκροῦτζ μὲ φωνὴ σπασμένη. Καὶ στράφηκε ἀπελπισμένος πρὸς τὸ Πνεῦμα, ποῦ μέσα στὴν ὀλοφώτεινὴ ἀνταύγεια τοῦ ἔμοιαζε σὰν νὰ εἰρωνεύεται τὴν ἀπελπισία του. Σὲ λίγο ἡ ὄπτασία τοῦ Πνεύματος ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται καὶ νὰ σβήνει σιγά-σιγά, μέχρι ποῦ ἐξαφανίστηκε τελείως. Ὁ Σκροῦτζ ἔνωσε ἀφάνταστα κουρασμένος. Τὰ μάτια τοῦ βάρυναν. Ξαναγύρισε στὴν κρεβατοκάμαρά του. Μόλις ποῦ πρόλαβε νὰ ξαπλώσει στὸ κρεβάτι κι ἔπεσε σὲ ὕπνο βαθύ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ

Ὅταν ξύπνησε ὁ Σκροῦτζ, τὸ ρολοὶ χτυποῦσε μία. Μιὰ κατακόκκινη λάμψη ἐρχόταν ἀπ' τὴ σάλα. Σηκώθηκε, φόρεσε τὴ ρόμπα του καὶ πήγε νὰ δεῖ τί συμβαίνει. Ἡ σάλα εἶχε μεταμορφωθεῖ! Ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὸ ταβάνι ἦταν στολισμένη μὲ κισσό, λιόπρινο καὶ ἰξό. Στὸ τζάκι ἔκαιγε μία ζωηρὴ φωτιά καὶ στὴ γωνιά ὑψωνόταν ἕνας τεράστιος σωρὸς ἀπὸ φαγητὰ-γαλοπούλες, χήνες, πατάτες,

μήλα, καρύδια - ενώ πάνω στην κορυφή καθόταν χαμογελαστός ένας γίγαντας μ' ένα δαυλό αναμμένο στο άριστερό του χέρι.

«Είμαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Παρόντος», τοῦ φώναξε φιλικά. **«Έλα!».** Ὁ Σκροῦτζ παρατήρησε τὸ Πνεῦμα. Ἦταν ντυμένο μ' ἕνα μακρὸ λευκὸ χιτῶνα. Καὶ πάνω στὰ μακριὰ μαῦρα του μαλλιά φοροῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ λιόπρινο.

«Πήγαινε μὲ ὅπου θέλεις», ξερόβηξε ὁ Σκροῦτζ. **«Πῆρα ἤδη μερικά μαθήματα ἀπ' τὸ συνάδελφό σου. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ παρακολουθήσω καὶ τὰ δικά σου».**

«Τότε πιάσου ἀπὸ τὸν ποδόγυρο τοῦ χιτῶνα μου», ἀπάντησε ὁ γίγαντας.

Ἡ χαρούμενη σάλα, ἡ διακόσμηση, τὰ φαγητά, ὅλα ἔξαφανίστηκαν.

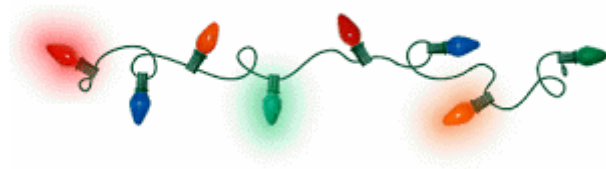
Βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ ὑπαλλήλου του, τοῦ Μπὸμπ Κράτσιτ καὶ κοίταξαν ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ κυρία Κράτσιτ καὶ οἱ τρεῖς κόρες της φοροῦσαν παλιὰ φθαρμένα φορέματα, στολισμένα ὅμως μὲ κορδέλες γιὰ τὴ γιορτὴ, καὶ κάθονταν στὸ τραπέζι. Ξαφνικά, μπῆκαν τρέχοντας δυὸ ἀγοράκια.

«Μυρίσαμε γαλοπούλα ψητή! Τι καλά! Μοσχοβολά από τὸ δρόμο!» φώναξαν με ένθουσιασμό. Πίσω τους ἔρχόταν ὁ πατέρας τους. Στους ὤμους του κουβαλοῦσε τὸ μικρότερο γιό του, τὸν Τίμ. Τὸν ἀπέθεσε προσεκτικὰ στὸ πάτωμα. Τὸ παιδί ἦταν ἄρρωστο καὶ βιάδιζε με δεκανίκι.

Κάθησαν ὅλοι στὸ γιορτινὸ τραπέζι. Ἡ μικρὴ γαλοπούλα μοιράστηκε πολὺ προσεκτικὰ ὥστε νὰ φτάσει γιὰ ὅλους. Πάντως ἡ σκηνὴ ἦταν χαρούμενη. Οἱ δυὸ γονεῖς πρόσεχαν ἰδιαίτερα τὸν ἀνάπηρο Τίμ. Ἐνα χαμόγελο φώτισε τὸ χλωμὸ του προσωπάκι.

«Πνεῦμα», ρώτησε με ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον ὁ Σκροῦτζ, **«ὁ μικρὸς Τίμ θά... ζήσει ἀκόμη γιὰ πολὺ!»**.

«Χμμ... τὸν περιβάλλουν σκιές. Ἄν τὸ μέλλον δὲν τὶς μεταβάλει, τὸ παιδάκι θὰ πεθάνει! Ἀλλὰ ἔσένα τί σὲ νοιάζει; Ἐνα στόμα λιγότερο σὲ τοῦτο τὸν πυκνοκατοικημένο κόσμο. Ἐτσι δὲν εἶναι;».

Ὁ Σκροῦτζ τότε θυμήθηκε ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε ἐπαναλάβει πολλές φορές αὐτὴ τὴ φράση. Καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι ντροπιασμένος.

Ξαφνικά, χωρὶς τὸ Πνεῦμα νὰ προσθέσει ἄλλη λέξη, βρέθηκαν στὸ σπίτι τοῦ ἀνιψιοῦ του. **«Ὁ Θεὸς Σκροῦτζ μᾶς θεωρεῖ τρελοὺς ποὺ γιορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα. Κι ἔτσι, ἀρνήθηκε νὰ φάει μαζί μας σήμερα»**, εἶπε ὁ Φρέντ.

«Τί άπαίσιος άνθρωπος», αναστέναξε ή γυναίκα του ύποτιμητικά και οί καλεσμένοι κούνησαν τὰ κεφάλια γιατί συμφώνησαν μαζί της. Άλλά ό Φρέντ πρόσθεσε πικραμένος: **«Εγώ, πάντως, λυπάμαι είλικρινά πού ό θεϊός έχασε μία εύκαιρία νά χαρεί. Και τώρα, παρ' όλο πού δε βρίσκεται μαζί μας, θα ήθελα νά του έκφράσω τις καλύτερες εύχές μου»**. Κι άμέσως σήκωσε τὸ ποτήρι και ήπιε στήν υγεία του θείου του.

Γρήγορα όμως ή χαρούμενη όμήγυρη ξέχασε τὸν Σκροϋτζ. Ήπαιξαν μουσική, χόρεψαν, διασκέδασαν με παντομίμα. Ό Σκροϋτζ, πού τόσο του άρεσε αυτό τὸ παιχνίδι, συμμετείχε όλο χαρά, ξεχνώντας ότι κανείς δεν μπορούσε νά τὸν δει ή νά τὸν ακούσει. Τὸ Πνεύμα τὸν παρακολουθοῦσε κι έμοιαζε νά τὸ γλεντάει μαζί του. Άλλά σύντομα ήρθε ή ώρα νά φύγουν. **«Έχουμε νά έπισκεφτοῦμε πολλά μέρη άκόμη ώσπου νά περάσει ή νύχτα»**, έίπε τὸ Πνεύμα.

Καὶ ὁδήγησε τὸν Σκροῦτζ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Περιπάτησαν μέσα στὸ κρῦο καὶ στὸ χιονόνερο, σὲ βρωμερὰ στενὰ καὶ δρομάκια περιέργα, κι ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς γέφυρες τῆς πόλης. Ἐκεῖ ὁ Σκροῦτζ εἶδε δυστυχισμένους ἀνθρώπους ποῦ, κολλημένοι σφιχτὰ ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον, προσπαθοῦσαν νὰ ζεσταθοῦν. Ἀνάμεσα τοὺς τριγύριζαν παιδάκια ποῦ ζητιάνευαν φαγητὸ ἀπ’ τοὺς περαστικούς. Κάπου μακριά, ἓνα ρολοὶ σήμανε μεσάνυχτα.

Ὁ Σκροῦτζ, τρομοκρατημένος ἀπ’ τὴν τόση ἀθλιότητα, ἀναζήτησε τὸ γιγάντιο Πνεῦμα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Σὲ λίγο, ἓνα ἄλλο φάντασμα, τυλιγμένο στὴν ὀμίχλη, προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸν Σκροῦτζ. Παρατήρησε ὅτι τὸ Πνεῦμα αὐτὸ φοροῦσε μία τεράστια μαύρη κάπα καὶ μία κουκούλα ποῦ τοῦ ἔκρυβε ἐντελῶς τὸ πρόσωπο. Ὁ Σκροῦτζ παραλίγο νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο του.

«Θὰ πρέπει νὰ εἶσαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Μέλλοντος», ψιθύρισε. **«Τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον; Ἴσως ν’ ἀλλάξω... Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σε ἀκολουθήσω».**

Παρὰ τὰ γενναῖα του λόγια, ὁ Σκροῦτζ φοβόταν τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ φάντασμα, ὥστε τὰ πόδια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνει βῆμα. Τὸ Πνεῦμα παρέμεινε ἀκίνητο περιμένοντας ὑπομονετικὰ τὸν Σκροῦτζ μέχρι νὰ συνέλθει. Ἐπειτα κινήθηκε ἀθόρυβα. Καὶ ὁ Σκροῦτζ τὸ ἀκολούθησε σὰν νὰ τὸν τύλιξε ἡ κάπα τοῦ Πνεύματος, ποῦ τὸν παρέσυρε στὸ ἄγνωστο.

Κοσμοσυρροὴ καὶ ὄχλαγωγία στὸ χρηματιστήριο. Τὸ Πνεῦμα μὲ τὸν Σκροῦτζ ἀνάμεσα στοὺς χρηματιστὲς καὶ στοὺς ἐμπόρους. **«Πότε πέθανε;»** ρώτησε κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος. **«Χθὲς βράδυ,**

νομίζω», απάντησε ένας άλλος. «Δέν πιστεύω νά πάτησε κανείς στην κηδεία του», σχολίασε ένας τρίτος. «Επιτέλους ξεκουμπίστηκε... Τόν σιχαίνονταν όλοι!».

Ό Σκροϋτζ ξνίωσε οϊκτο γι' αυτόν που μιλοϋσαν. Αναρωτήθηκε γιά ποιό λόγο νά τόν έφερε τó Πνεϋμα σέ τοϋτο τó μέρος. Έπειτα άναγνώρισε κάποιον άλλο χρηματιστή στή συνηθισμένη του θέση. Μάταια όμως έψαξε νά βρεϊ και τόν έαυτό του.

«Ίσως», σκέφτηκε, «ό Σκροϋτζ τοϋ μέλλοντος θά παρατήσει τίς συναλλαγές και θά στραφεϊ πρòς άλλες δραστηριότητες...».

Γύρισε νά ρωτήση τó Πνεϋμα. Άλλά εκείνο έξακολουθοϋσε νά σωπαίνει. Σήκωσε μόνο τó χέρι και έδειξε με τó μακρύ του δάχτυλο πρòς κάποια κατεύθυνση. Ήταν καιρός νά συνεχίσουν τó ταξίδι τους. Ό γέροντας ξνίωσε νά διαπερνᾶ τή ραχοκοκαλιά του κρύος ιδρώτας.

Έφτασαν σέ μία κακόφημη γειτονιά τής πόλης. Ό Σκροϋτζ δέν είχε ξαναπατήσει τó πόδι του εκεί. Στην άκρη ένòς βρώμικου στενοϋ βρισκόταν ένα άθλιο καταγώγιο-φωλιά λωποδυτών! Μέσα, τρείς κλέφτες, ένας άντρας και δυò γυναϊκες, με τρύπια ροϋχα, μοιράζονταν τή λεία τους. Οι πεταμένες πάνω στο πάτωμα κουρτίνες ήταν ίδιες μ' εκείνες τής κρεβατοκάμαρας τοϋ Σκροϋτζ.

«Καλά που κάναμε και τὰ ἀρπάξαμε», κακάρισε ἡ μία γυναίκα. «Ἐτσι κι ἀλλιῶς, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὰ πράγματά του», πρόσθεσε ὁ ἄντρας.

«Ἄ τὸ γέρο-τσιγκούνη», ἔβρισε ἡ ἄλλη γυναίκα. «Ἄν ἦταν ἐντάξει ἄνθρωπος, κάποιος θὰ βρισκόταν δίπλα του τὴν ὥρα που πέθαινε». Ὁ Σκροῦτζ παρακολουθοῦσε ἀηδισμένος τὴν κουβέντα τους. «Πνεῦμα», φώναξε. «Πᾶμε νὰ φύγουμε, σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο μέρος». Ἀλλὰ ἡ σιωπὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα.

«Πνεῦμα», κλαψούρισε ὁ Σκροῦτζ, «βοήθησέ με νὰ ξεχάσω τούτη τὴ θλιβερὴ σκηνή. Πήγαινέ με σ' ἓνα μέρος ὅπου οἱ ἄνθρωποι μιλοῦν εὐγενικὰ γιὰ τοὺς νεκρούς...».

Τὸ Πνεῦμα τὸν ὠδήγησε τότε σὲ δρόμους γνωστούς, πίσω στὸ σπίτι τοῦ Μπόμπ Κράτσιπ. Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του ἦσαν ὅλοι μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά. Ὅμως τὸ φτωχικὸ δωμάτιο ἦταν παράξενα σιωπηλὸ.

«Δὲ θὰ ἀργήσει ὁ πατέρας σας», εἶπε ἡ κυρία Κράτσιτ. **«Ἔχει καθυστερήσει μόνο λίγα λεπτά»,** εἶπε κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιά. **«Τοῦτες τὶς μέρες βαδίζει πιὸ ἀργά».**

«Ἄχ!» ἀναστέναξε ἓνα ἄλλο. **«Ὅταν κουβαλοῦσε τὸν Τιμ στοὺς ὤμους ἐρχόταν τρεχάτος γιὰ τὸ σπίτι».**

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μπόμπ Κράτσιτ μπήκε στὸ σπίτι. Εἶχε τὰ μάτια κατακόκκινα σὰν νὰ εἶχε κλάψει. Χαιρέτησε ὁμως τρυφερά ἓνα-ἓνα τὰ παιδιά του. Ἔπειτα εἶπε: **«Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσουμε τὸ μικρούλη μας τὸν Τιμ, ἔτσι; Ἡ ἀνάμνηση τοῦ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς εὐγενείας του θὰ μᾶς κρατήσει γιὰ πάντα ἐνωμένους!».**

«Ναὶ! Ναὶ!» φώναξαν τὰ παιδιά. **«Ἔ, τότε, μὲ κάνετε νὰ νιώθω εὐτυχισμένος»,** ἀπάντησε ὁ Μπόμπ **«πολὺ εὐτυχισμένος!».**

Ἀγκαλιάστηκαν ὅλοι. Καὶ δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια τοῦ Σκροῦτζ.

«Πνεῦμα», εἶπε ὁ Σκροῦτζ, **«σὲ λίγο θὰ χωρίσουμε. Δὲ θὰ μοῦ ἐξηγήσεις τὸ νόημα ὅλων αὐτῶν; θὰ ἤθελα νὰ δῶ καὶ τὴ δική μου πορεία στὸ μέλλον».**

Ξαναβγήκαν στὸ δρόμο καὶ προχωρώντας, βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Σκροῦτζ. Τὸ Πνεῦμα δὲν εἶχε πρόθεση νὰ σταματήσει. Τὸ μακρὺ του δάχτυλο ἔδειχνε ἔμπρός.

«Σέ παρακαλώ, άφησε με μία στιγμή να δω πώς θα είμαι στο μέλλον», ίκέτευσε ο Σκροϋτζ. Το Πνεύμα κοντοστάθηκε σιωπηλό. Ο Σκροϋτζ κοίταξε από το παράθυρο. Άναγνώρισε το γραφείο του, αλλά ή επίπλωση δεν ήταν πλέον ή δική του και ο άνθρωπος που καθόταν στην πολυθρόνα δεν ήταν ο Σκροϋτζ! Το Πνεύμα, άμίλητο πάντα, προχώρησε. Ο Σκροϋτζ άκολουθήσε τὰ βήματά του. Μετά από λίγο έφτασαν σε μία καγκελόπορτα. Ο Σκροϋτζ γούρλωσε τὰ μάτια. Ήταν τὸ νεκροταφείο. Το Πνεύμα πήγε και στάθηκε έμπρός από έναν τάφο. Ο Σκροϋτζ πλησίασε τρέμοντας. Πάνω στην ταφόπλακα διάβασε χαραγμένο τὸ ὄνομά του: «ΕΜΠΕΝΕΖΕΡ ΣΚΡΟΥΤΖ».

«Μά, τότε, στο χρηματιστήριο θα πρέπει να μιλούσαν για μένα», κλαψούρισε, **«και οί κλέφτες λήστεψαν, μόλις πέθανα, τὸ δικό μου σπίτι!»**.

«Πνεύμα, βοήθεια, βοήθεια!» φώναξε. **«Δέν θέλω να τελειώσει έτσι ή ζωή μου. Μπορώ... θέλω να τήν αλλάξω. Τὰ μαθήματα τῶν τριῶν πνευμάτων δεν θα πάνε χαμένα. Μπορεῖς να αλλάξεις τὸ μέλλον μου;»**.

Πάνω στην αγωνία του ο Σκρουϊτζ αγκάλιασε το Πνεῦμα από τη μέση. Ἄλλα ἡ κάπα ἦταν ἄδεια -τὸ Πνεῦμα ἔγινε ἀτμός- καὶ ὁ Σκρουϊτζ αγκάλιαζε στὴν πραγματικότητα τὸ κάγκελο τοῦ κρεβατιοῦ του! Naί, τοῦ δικοῦ του κρεβατιοῦ! Βρισκόταν πάλι στὴν κρεβατοκάμαρά του. Ἀνακουφισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, κλαίγοντας καὶ γελώντας, ἔτρεξε νὰ ἀγγίξει τὶς κουρτίνες. Ἦταν ἐκεῖ, στὴ συνηθισμένη τοὺς θέση. Βάλθηκε νὰ χοροπηδᾷ σ' ὄλο τὸ σπῖτι γεμάτος εὐτυχία. Ὅλα ἦταν στὴ θέση τους! Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει! Καὶ τὴ μεγάλη του χαρὰ διέκοψαν μόνο οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ χτυποῦσαν χαρούμενες σ' ὅλη τὴν πόλη.

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Σκρουϊτζ ἔτρεξε κι ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Τὸ κρὺο ἦταν τσουχτερό, ἀλλὰ τὸ πρωινὸ εὐχάριστο. **«Τὶ ἡμέρα εἶναι σήμερα;»**, ρώτησε ἓνα ἀγόρι ποὺ περνοῦσε ἀπέξω. **«Σήμερα ἔχουμε Χριστούγεννα!»**.

«Ἄ τότε, δὲν τὰ ἔχασα», φώναξε ὁ Σκρουϊτζ. **«Τὰ πνεύματα ἔκαναν τὴ δουλειὰ τοὺς μέσα σε μὴ μόνο νύχτα!»**.

«Ἀγόρι μου», ξαναεἶπε στὸ παιδί. **«Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, στὸ χασάπη καὶ πές του νὰ μοῦ φέρει τὴ μεγαλύτερη γαλοπούλα του. Θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα σελίνι, ἴσως καὶ τρία, ἂν ἐπιστρέψεις μέσα σὲ πέντε λεπτά»**.

Τὸ παιδί δὲ δίστασε στιγμή. Ἔτρεξε γρήγορα καὶ ξαναγύρισε λαχανιασμένο, παρέα μὲ τὸν κρεοπώλη, ποὺ κουβαλοῦσε μὴ τεράστια γαλοπούλα.

«Θὰ τὴ στείλω στὸν Μπόμπ Κράτσιτ», κρυφογέλασε ὁ Σκροϋτζ, **«χωρὶς νὰ μάθει ποιὸς τοῦ τὴ δώρισε».**

Τὸ πουλὶ ἦταν τόσο βαρὺ, ὥστε ὁ Σκροϋτζ ἀναγκάστηκε νὰ καλέσει ἓνα ἀμάξι γιὰ νὰ τὸ μεταφέρει ὡς τὸ σπίτι τοῦ κλητῆρα του. Ὁ Σκροϋτζ, χαμογελώντας, πλήρωσε τὸ ἀγοράκι, τὸ χασάπη καὶ τὸν ἀμαξᾶ. Ἔνωθε ὑπέροχα.

Ὁ Σκροϋτζ ἔκανε τὸ μπάνιο του, φόρεσε ἓνα καθαρὸ κοστούμι καὶ βγήκε περίπατο. Βάδιζε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὴ ράχη, παρατηρώντας τοὺς περαστικούς. Ὅλοι ἦταν χαρούμενοι. Μερικοὶ τοῦ εὐχήθηκαν **«Καλὰ Χριστούγεννα!»**. Ὁ Σκροϋτζ ὁμολόγησε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει πιὸ εὐχάριστα λόγια. Στὸ δρόμο συνάντησε ἓναν ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίους ποὺ τὴν προηγουμένη τὸν εἶχαν ἐπισκεφθεῖ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὴ βοήθειά του γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

«Καλέ μου κύριε», τοῦ φώναξε **«πῶς εἶστε;»**.

Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησίασε, ὁ Σκροϋτζ τοῦ ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτί. Ἐκεῖνος τὸν κοίταξε κατάπληκτος. **«Μιλᾶτε σοβαρὰ, κύριε Σκροϋτζ;»** φώναξε. **«Μὰ εἶστε πολὺ γενναιοδωροὺς!»**. **«Μὴ μὲ εὐχαριστεῖτε»,** τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκροϋτζ. **«Κάντε μόνο τὸν κόπο νὰ περάσετε μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς μέρες, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ σύντομα, ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Θὰ εἶναι δική μου εὐχαρίστηση!»**.

Στὸ τέλος, ὁ Σκροϋτζ κατέληξε ἐμπρὸς στὸ σπίτι τοῦ ἀνιψιοῦ του. Δίστασε γιὰ λίγο στὸ κεφαλόσκαλο. Ἀλλὰ μετὰ πήρε τὴν ἀπόφαση καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

«Το αφεντικό σου είναι μέσα;» τή ρώτησε.

«Μάλιστα, κύριε. Περάστε. Κάθεται ήδη με τη σύζυγό του και τούς καλεσμένους στο τραπέζι, θα σ'ας δείξω...».

«Δε χρειάζεται, καλή μου», τής απάντησε ο Σκροϋτζ. «Γνωρίζω πολύ καλά αυτό το σπιτάκι». Ήνοιξε σιγανὰ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ ἔχωσε τὸ κεφάλι μέσα.

«Φρέντι», ρώτησε, «μπορῶ νὰ περάσω;».

«Ποιὸς εἶναι;» ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Σκροϋτζ γυρνώντας τὸ κεφάλι του.

«Ο θεϊός σου ο Σκρουϊτζ», του άπάντησε. **«Ήρθα για τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι που με κάλεσεσες!»**.

Ὁ Φρέντ καὶ ἡ γυναίκα του χάρηκαν πολὺ που τελικὰ ὁ Σκρουϊτζ ἀποφάσισε νὰ τοὺς κάνει τὴν τιμὴ. Καὶ ἡ γιορτὴ ἐξελίχτηκε θαυμάσια. Τὸ γεῦμα ἦταν νοστιμότατο. Ἀκολούθησαν μουσικὴ καὶ χορός. Ἔπαιξαν διάφορα διασκεδαστικὰ παιχνίδια καὶ φυσικὰ παντομίμα. Ἀλλὰ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἐκείνη ἡ ξέφρενη χαρὰ που ἐνιωθε μέσα του ὁ Σκρουϊτζ.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Σκρουϊτζ πῆγε πολὺ νωρὶς στὸ γραφεῖο. Ἦθελε νὰ κάνει ἐκπληξὴ στὸν κλητῆρα του, που ἤξερε ὅτι θὰ ἀργοῦσε νὰ φανεῖ στὴ δουλειά. Καὶ πράγματι, ὁ Μπόμπ Κράτσιτ ἦρθε λίγο πρὶν τὶς δέκα. Κάθισε ἀθόρυβα στὴ θέση του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Σκρουϊτζ δὲ θὰ ἔπαιρνε εἶδηση τὴν καθυστέρησή του.

«Ἄσα!» γκρίνιαξε τότε ὁ Σκρουϊτζ προσπαθώντας νὰ μιμηθεῖ τὸ γνωστὸ κακότροπο ὕφος του. **«Τὶ σημαίνει πάλι αὐτό;»**.

«Συ-συ-συγγνώμη, κύριε», τραύλισε ὁ Μπόμπ Κράτσιτ, **«δὲν πρόκειται νὰ ξαναργήσω»**.

«Καὶ πῶς μπορεῖς νὰ δίνεις τέτοιες ὑποσχέσεις;» τοῦ εἶπε μουτρωμένος ὁ Σκρουϊτζ. Ὁ Μπόμπ ἄρχισε νὰ τρέμει. Φοβήθηκε τὴν ἀπόλυση.

«Πάντως, γιὰ τούτη τὴ φορά...» συνέχισε ὁ Σκρουϊτζ **«νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σοῦ αὐξήσω τὸ μισθό σου!»**.

Κατάπληκτος ὁ Μπόμπ σκέφτηκε νὰ τρέξει γιὰ βοήθεια. Νόμισε ὅτι ὁ ἐργοδότης του τρελάθηκε!

«Καλά Χριστούγεννα, αγόρι μου», του είπε τότε ήρεμος και χαμογελαστός ο Σκροϋτζ, με τρόπο τόσο είλικρινή, ώστε τελικά τὸν ἔπεισε ὅτι τὰ εἶχε τετρακόσια. **«Καὶ ὄχι μόνο θὰ σοῦ κάνω αὔξηση, ἀλλὰ θὰ βοηθήσω καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Πήγαινε, ὅμως, πρῶτα σὲ παρακαλῶ, νὰ ἀγοράσεις κι ἄλλα κάρβουνα, θὰ ζεσταθοῦμε καλὰ κι ἔπειτα καθισμένοι δίπλα στὴ φωτιά θὰ συζητήσουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες.**

Ὁ Σκροϋτζ κράτησε τὸ λόγο του. Καὶ σύντομα ὁ μικρὸς Τιμ ξεπέρασε τὴν ἀρρώστια, ἀπέκτησε δυνάμεις κι ἔγινε ἓνα γελαστό καὶ ὄμορφο αγόρι, ποῦ ὁ Σκροϋτζ τὸ φρόντισε σὰν νὰ ἦταν δικό του παιδί. Ὁ πρῶην τσιγκούνης ἔγινε πολὺ γενναιοδωρος κι ἦταν πάντα εὐγενικός με ὅλους. Μερικοὶ βέβαια τὸν κορόιδεψαν γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ χαρακτήρα του. Ἀλλὰ ὁ Σκροϋτζ δὲν ἐνοχλήθηκε γιὰτί, ὅπως εἶπε πολὺ σοφά: **«Καλύτερα νὰ σὲ περιγελοῦν παρὰ νὰ σὲ περιφρονοῦν!».**

Ὁ Σκροϋτζ δὲν ξαναεἶδε τὰ πνεύματα. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅπως λένε, δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος ποῦ νὰ γιορτάζει καλύτερα τὰ Χριστούγεννα ἀπὸ τὸν Ἐμπενέζερ Σκροϋτζ.

Συγγραφέας: Charles Dickens ~~~> Ο Κάρολος Ντίκενς υπήρξε ένας από τους πιο διάσημους Άγγλους μυθιστοριογράφους. Θεωρείται ένας από τους καλύτερους συγγραφείς της Βικτωριανής Εποχής (19ος αιώνας). Η δημοτικότητά του ποτέ δεν μειώθηκε στη διάρκεια της ζωής του και σήμερα ακόμη η εκτίμηση για το έργο του είναι πολύ υψηλή. (wikipedia.org)